

[Leth Mouritzen.]

punktet, hvori der kan levnes Lejeren Tid til at indstille sig paa Fraflytningen, hvorimod han efter det i Borgerrepræsentationen forelagte Forslag skal flytte med det i Kontrakten fastsatte Varsel, der jo som oftest er 3 Maaneder. Endvidere indeholder det socialdemokratiske Forslag en Bestemmelse om, at det i Henhold til Lov om Boliganvisning nedsatte Udvalg, „Boliganvisningsudvalget“, skal godkende saadanne Opsigelser. Mit Parti hilser med Tilfredshed, at denne Bestemmelse ikke findes i Rigsdagsforslaget, fordi vi meget nødigt ser, at man udvider Kompetencen og Forretningsomraadet for dette „skæve“ Udvalg, hvori der kun sidder een Lejerrepræsentant, men to Grundejere, og som derfor ikke vil være særlig velegnet som uvildig Appellinstans for Sager af denne Art.

Bestemmelserne i Lovforslaget om Opsigelse i Ejendomme, der er købt umiddelbart før Lovens Ikrafttræden og efter Datoen den 12. December 1946, vil antagelig vise sig at være fyldestgørende, idet de levner Lejeren en væsentlig Frist til at sikre sig Bolig andetsteds, hvis han da opfatter Købets Hensigt straks. Men det halve Aars Frist i de øvrige Tilfælde maa skønnes at være utilstrækkelig i Betragtning af den store Efterspørgsel og det voldsomme Pres, der for Tiden er paa Boligmarkedet. I visse Tilfælde vil det vel endog være umuligt for en Familie overhovedet at skaffe sig en Lejlighed, f. Eks. et barnløst Ægtepar, der ikke har Mulighed for at komme i Betragtning ved Boliganvisningen. Imidlertid er Forslaget, som det foreligger, Udtryk for det, som har kunnet opnaas, og det er af meget stor Vigtighed, at det har kunnet forelægges efter en enstemmig Indstilling fra Udvalget.

Jeg skal derfor afstaa fra at stille Ændringsforslag i det foreliggende Tilfælde. Blot ønsker jeg at paapege, at Forslaget har den Mangel, at det ikke aabner Mulighed for at annullere de seneste Opsigelser, som har givet Anledning til, at Sagen er blevet rejst, og som derfor ogsaa burde omfattes af Lovens Beskyttelse. Det er beklageligt, at det ikke har været muligt i et saadant Tilfælde at give en Lov tilbagevirkende Kraft, men jeg forstaaer, det er lovteknisk ugørligt. Dog ønsker jeg at forespørge den højtærede Indenrigsminister, om det ikke ved Ministerens Indgriben er muligt at redde de Familier, som stadig har Opsigelsen hængende over Hovedet, og hvis Repræsentanter fik det opmuntrende Svar af Ministeren, den

Dag de henvendte sig om Beskyttelse, at „deres Sag vilde ikke blive glemt“. Jeg tror, at et Tilsagn fra den højtærede Minister i dette Tilfælde vilde blive den bedste Julegave i mange Familier. Det drejer sig alene i Vibekevang om ca. 12 Familier — og det er, som jeg nævnte, lykkedes for den unge Studine efter Boligrettens Afvisning af Opsigelsessagen at arrangere Giftermaal og i Hast fremsende ny Opsigelse, inden vi naaede at forhindre det ved Fremsettelsen af dette Lovforslag.

Er det ikke muligt for Ministeren at finde en Løsning, saa Loven sker Fyldest efter sin Hensigt, vil jeg haabe, at det kan lade sig gøre for Københavns Kommune at raade Bod paa Lovens Mangel. Hr. Borgmester Munk var en Overgang inde paa, at man i hvert Fald burde give de Lejere, der havde modtaget de urimelige Opsigelser, en Fortrinsret ved Kommunens Boliganvisning. Det vilde derfor være af stor Betydning, om Ministeren i Mangel af anden Udvej kunde udtale sig om Kommunens og Boligudvalgets Kompetence til en saadan Afgørelse. Jeg anmoder indtrængende den højtærede Minister om at medvirke til en helt lykkelig Udgang af denne Sag.

Foruden at standse den usmagelige Opsigelsesmetode, der vakte saa stor Forargelse, vil det foreliggende Lovforslag sikkert medvirke til at bremse den Spekulation i Ejendomssalg, der har fundet Sted i den seneste Tid. Efterspørgselen efter Lejligheder har aabenlyst drevet Priserne i Vejret i en saadan Grad, at det vil faa Virkninger frem i Tiden. Jeg haaber derfor, at det vil virke regulerende paa Priserne i den kommende Tid, at der er fastsat en Karenstid paa henholdsvis 2 og 1 Aar. Den maa dog have en vis afsvalende Virkning.

Den høje Rigsdag maa sikkert indstille sig paa, at der i den kommende Tid, efterhaanden som Boligsituationen yderligere skærpes, vil opstaa lignende Tilfælde som dette, hvorom der maa lovgives hastigt. Skulde det blive nødvendigt, haaber jeg, at Huslejelovudvalget vil gaa til Opgaven med lige saa stor Forstaaelse, som det er sket denne Gang, og at Ministeren vil stille sig lige saa velvilligt til Sagen, som det er Tilfældet med denne. Jeg finder, at det Samarbejde, der er foregaaet ved dette Lovforslags Fremsættelse, har været eksemplarisk og er et godt Varsel for Fremtiden.

Jeg skal paa mit Partis Vegne give vor Tilslutning til en hurtig Gennemførelse af Forslaget i den Skikkelse, hvori det er forelagt.